

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: A. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, AK Čechovský & Václavek, s.r.o., se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2014, č.j. OAM-85/VL-07-P12-R2-2006, E.č. V054876,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2014, č.j. OAM-85/VL-07-P12-R2-2006, E.č. V054876, kterým mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu z důvodu nesplněných podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce se rovněž domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

V žalobě žalobce předně uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, jakož i to, že rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, čímž odporuje ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v čemž spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí taktéž není přesné a určité, což dle žalobce může přivodit jeho nezákonnost.

Žalobce namítl nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části rozhodnutí, přičemž poukázal na ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, kde jsou stanoveny požadavky na obsah výrokové části rozhodnutí. Dle žalobce napadené rozhodnutí těmto požadavkům nedostálo, neboť žalobce, jakožto účastník správního řízení, nebyl tímto rozhodnutím náležitě definován, když v něm absentuje údaj o jeho jméně, příjmení, datu narození a místě trvalého pobytu žalobce, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Jelikož napadené rozhodnutí tyto údaje nemá, odporuje tímto ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu, pročež se jedná o neurčité a tudíž i nezákonné rozhodnutí. Dle žalobce v rozhodnutí taktéž absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, což podporuje jeho závěr o neurčitosti výrokové části rozhodnutí.

Žalobce dále namítl porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, když toto ustanovení neobsahuje pouze právo účastníka správního řízení se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, ale současně i povinnost správního orgánu náležitě reagovat na vyjádření účastníka správního řízení a vypořádat se v odůvodnění rozhodnutí s jím uplatněnými námitkami. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2007, č.j. 4 Ads 17/2007-66. Dle žalobce žalovaný porušil svou povinnost tím, že v odůvodnění rozhodnutí nijak adekvátně nereagoval na jeho podání ze dne 13.5.2014, resp. 19.5.2014, kde mj. poukazoval na výroční zprávu Freedom House a obecně panující obavu ohledně dodržování pravidel spravedlivého procesu na Ukrajině, což dle žalobce představuje předpoklad pro udělení tzv. doplňkové ochrany. Žalobce rovněž uvedl, že žalovaný nijak nevyvrátil jím uplatněné námitky, když tyto v podstatě ignoroval, neboť se o nich vůbec nezmiňoval. Dle žalobce právě tyto podklady odůvodňují jeho obavu a přesvědčení o nutnosti udělení azylu, neboť v případě trestního stíhání na Ukrajině mu hrozí vážná újma.

Žalobce následně v žalobě v obecné rovině namítl zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu, jakož i to, že žalovaný neodůvodnil své závěry, čímž tak nerespektoval požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Ke skutečnosti, že mu nebyl udělen azyl dle ustanovení § 12 zákona o azylu, žalobce uvedl, že závěry a názory žalovaného ohledně důvodnosti udělení azylu jsou zcela protichůdné, což svědčí nejen o nezájmu žalovaného náležitě posoudit důvodnost jeho žádosti, ale i o nepochopení tohoto institutu. Žalobce poukázal na to, že žalovaný v rozhodnutí na str. 8 uvedl, že ze spisového materiálu k extradičnímu řízení je patrné, že není stíhán pro politicky motivovaný trestný čin. Dle žalobce však v této skutečnosti netkví podstata posouzení důvodnosti žádosti o azyl, když tento nikdy netvrdil, že by trestný čin, pro který je stíhán, byl politicky motivovaný, ale tkví ve skutečnosti, že samotné trestní stíhání bylo zahájeno na základě jeho politické angažovanosti, a proto je vykonstruované. V této skutečnosti spočívá podstata posouzení, zda je azylant pronásledován za uplatňování svých politických práv. V jeho případě bylo trestní stíhání vykonstruováno z důvodu, že podporoval opoziční hnutí. Z tohoto důvodu proto není podstatné, pro jaký trestný čin bylo trestní stíhání zahájeno. Z hlediska nároku na udělení azylu je totiž důležité, zda je v zemi svého původu

azylant pronásledován v souvislosti s uplatňováním svých politických práv. Provedené posouzení, jež je uvedeno na str. 8 napadeného rozhodnutí, dle žalobce svědčí o naprostém nepochopení podmínek, za něž lze udělit azyl. Z tohoto důvodu považuje rozhodnutí žalovaného za nesmyslné, a tudíž i nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce rovněž poukázal na rozpor mezi tím, že žalovaný na straně jedné zdůraznil politicky vedený proces s Julií Tymošenkovou, a na druhé straně však kategoricky vyloučil, že by žalobce mohl být na Ukrajině pro své politické postoje terčem státních orgánů, když navíc ve vztahu k jeho důvodné obavě z politicky motivovaného pronásledování tuto skutečnost žalovaný zcela odmítl. Dle žalobce tyto závěry žalovaného postrádají relevantní odůvodnění. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný odmítl jím doložené důkazy s poukazem, že se týkají pouze extradičního řízení. Dle žalobce se však tyto důkazy vztahující i k azylovému řízení. Způsob odmítnutí těchto důkazů pokládá žalobce za zcela nepřezkoumatelný. Žalobce jako úsměvné dále odmítl tvrzení žalovaného ohledně nedoložení důvodnosti jeho obavy z politicky motivovaného trestního stíhání, když tento poukázal na to, že je nemyslitelné, aby prezident Ukrajiny dovolil stíhání osoby, jež ho podporovala ve volbách. Dle žalobce však prezident jednak nemůže dohlížet na každé trestní stíhání, a jednak Viktor Juščenko již několik let není prezidentem Ukrajiny, což mj. znamená, že žalovaný vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalobce též odmítl argument žalovaného, že s ním vedený proces není politicky motivován, neboť je zastoupen advokátem. Žalobce tento závěr odmítl mj. s poukazem na obstrukce spojené s nemožností nahlédnout do trestního spisu.

Ve vztahu k udělení tzv. humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, žalobce opětovně poukázal na výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu a požadavky obsažené v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, na jejichž pokladě konstatoval, že napadené rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce namítl, že při pohovorech opakovaně zdůrazňoval složitou životní situaci jeho rodiny, když zejména poukázal na to, že jemu i jeho bývalé manželce bylo opakovaně vyhrožováno, byli kontaktováni osobami podporující předchozí režim, jakož i to, že žalobce byl zbit neznámými útočníky, a žalovaný přesto v odůvodnění svého rozhodnutí tato zjištění ve vztahu k důvodnosti udělení humanitárního azylu nijak neposuzoval, třebaže je na několika místech tohoto rozhodnutí při shrnutí obsahů uskutečněných pohovorů zmínil.

Ohledně posouzení důvodnosti udělení tzv. doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu žalobce znovu poukázal na naprosté nepochopení podmínek pro udělení tohoto druhu ochrany ze strany žalovaného. Žalobce namítl, že se žalovaný neměl zabývat hodnocením toho, zda se dopustil trestného činu, pro který je stíhán, nýbrž měl posoudit, zda mu v případě návratu na Ukrajinu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, které žalobce spatřuje v nebezpečí jeho mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce v tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.3.2008, č.j. 2 Azs 71/2006-82. Žalobce dále také poukázal na to, že v této věci shromáždil několik podkladů, které žalovaný zcela ignoroval, jakož i na výroční zprávu Freedom House ohledně situace na Ukrajině, z jejíhož obsahu ve spojení předloženými doklady žalobce pro sebe dovozuje hrozbu mučení ze strany orgánů veřejné moci. Hrozba, že v případě trestní procesu bude porušeno jeho právo na spravedlivý proces, je dle žalobce nejen reálná, ale prakticky jistá. Žalobce namítl, že žalovaný zcela odmítá možnost, že by mu hrozila vážná újma, když přitom současně ignoruje důkazy, které sám obstaral, a zároveň odmítá důvodnost jeho žádosti, aniž by však tento závěr podložil jediným důkazem. Dle žalobce žalovaný taktéž

ignoruje důkazy svědčící v jeho prospěch, a to zejména za situace, kdy bylo ministryní spravedlnosti České republiky konstatována nepřipustnost jeho vydání na Ukrajinu. Dle žalobce toto svědčí o tom, že by na Ukrajině mohl být vystaven formě násilí a nebezpečí, jak je požadováno zákonem o azylu.

Žalobce dále namítl, že zdůvodnění absence hrozby vážného újmy dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu je absurdní, a že vychází z nedostatečně zjištěného stavu věci. Žalobce žalovanému vytkl, že v rozhodnutí uvedl, že na Ukrajině neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Dle žalobce je tato skutečnost natolik všeobecně známá, že není třeba ji dokazovat. Je totiž zjevné, že na Ukrajině probíhá ozbrojený konflikt neurčitěho rozsahu, v jehož rámci umírají civilisté, což dle žalobce znamená, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.3.2009, č.j. 5 Azs 28/2008-61. Žalobce v této souvislosti namítl, že se žalovaný vůbec nezabýval podmínkami udělení této ochrany, což dle žalobce znamená, že závěry žalovaného jednoznačně svědčí o tom, že skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně.

Závěrem žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, a proto navrhl, aby bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný spolu se správním spisem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

K věci žalovaný uvedl, že námitky žalobce považuje za zcela neopodstatněné. Žalovaný plně odkázal na obsáhlý správní spis, a to zejména na samotnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jakož i na své rozhodnutí, k čemuž doplnil, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a správním řádem.

Pokud se týká tvrzeného politického podtextu trestního stíhání žalobce, žalovaný uvedl, že není v jeho pravomoci posuzovat otázku, zda žalobce spáchal trestný čin, pro nějž je na území České republiky vedeno extradiční řízení. Dle žalovaného rovněž není účelem řízení o mezinárodní ochraně rozhodnout o tom, zda cizinec, o jehož možné extradici se současně vede extradiční řízení, bude vydán či nikoliv do země své státní příslušnosti, aby tam čelil trestnímu stíhání, případně tam vykonal jemu uložený trest odnětí svobody. Toto spadá výhradně do působnosti ministra spravedlnosti a kompetentních orgánů. Zásada, že ve správním řízení ve věci mezinárodní ochrany nelze přezkoumávat zákonnost postupu orgánů země původu v trestním řízení, byla stanovena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2005, sp. zn. Azs 519/2004. Dle žalovaného navíc trestní stíhání žalobce nemá ani v nejmenším politický podtext.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení doložil celou řadu dokumentů, avšak ani na podkladě těchto dokumentů neměl důvod měnit své rozhodnutí, když se navíc valná většina těchto dokumentů týkala extradičního řízení, které ovšem nijak nesouviselo s řízením o udělení mezinárodní ochrany. V žádném z těchto dokumentů nebylo jakkoliv uvedeno, že by žalobce byl stíhán pro azylově relevantní důvod, či mu hrozilo nebezpečí v případě návratu do vlasti. Dle žalovaného z použitých informací o Ukrajině rovněž neplyne, že by žalobci mělo v případě jeho uvěznění automaticky hrozit mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Dle žalovaného je zásadní, že žalobce neuvedl, a žalovaný nezjistil žádné věrohodné informace, z nichž by vyplývalo, že konkrétně žalobci takové jednání skutečně reálně hrozí, a že mu bude vystaven. Pouhá možnost špatného zacházení nepředstavuje sama o sobě „skutečné nebezpečí“ vážné újmy a nemá za následek

porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Dle žalovaného z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce nebyl na Ukrajině pronásledován kvůli své rase, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání konkrétních politických názorů ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný závěrem doplnil, že neudělení doplňkové ochrany bylo řádně odůvodněno.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že dle jeho názoru z vyjádření žalovaného nevyplývá žádná argumentace, která by nebyla obsažena v žalobou napadeném rozhodnutí a která by námitky žalobce vyvracela. Žalobce zdůraznil, že považuje za nesprávnou a alibistickou argumentaci, že trestná činnost, pro kterou je žalobce na Ukrajině stíhán nemá politický podtext. Poukázal přitom na složité extradiční řízení, které skončilo negativním stanoviskem ze strany Ministerstva spravedlnosti. Způsob, jakým se žalovaný s touto problematikou vypořádal, považuje žalobce za nesprávný a zcela nedostatečný.

Při ústním jednání právní zástupce odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Zdůraznil některé žalobní důvody uvedené v této žalobě, zejména uvedl, že v samotném záhlaví rozhodnutí nebyl žalobce ani jeho právní zástupce dostatečným způsobem identifikován. Dále zdůraznil, že argumentace žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí je zcela paušální a postrádá hodnotící argumenty. Rozhodnutí je popisné a s ohledem na délku řízení a množství podkladů postrádá hodnotící argumentaci, která by se vypořádala se shromážděnými podkladovými materiály. Zdůraznil, že samotná žaloba je poměrně strohá, právě pro chybějící hodnotící argumentaci v odůvodnění žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal rovněž na skutečnost, že v trestní věci, pro kterou měl být žalobce vydán do země původu, bylo prokázáno, že svědci byli mučeni elektrickým proudem za účelem podání požadovaných výpovědí. Tuto skutečnost žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nezohlednil. Nad rámec žalobních bodů pak právní zástupce zdůraznil, že žalovaný v dané věci byl nečinný a nebylo ani respektováno rozhodnutí správního soudu, kterým bylo po prokázané nečinnosti uloženo žalovanému vydání rozhodnutí ve věci samé. Rozhodnutí následně bylo vydáno s velkým prodlením až na základě opakovaných urgencí právního zástupce žalobce. Právní zástupce žalobce trvá na tom, že z důvodů uvedených v samotném písemném vyhotovení žaloby, je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné a navrhuje jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Zdůraznil, že extradiční řízení a řízení o azylu spolu velice úzce souvisejí. V případě žalobce se sice nejedná o stíhání za politický delikt, ale jde o vykonstruované obvinění, kde právě to vykonstruování je politicky motivováno. Motivací k tomuto postupu byl postoj žalobce v době prezidentských voleb v roce 2004.

Při téže jednání pověřený pracovník žalovaného odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě. Poukázal rovněž na skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí je jedenáctistránkové a podrobně rekapituluje celý průběh správního řízení a obsahuje dostatečné argumenty pro samotný výrok rozhodnutí. K délce řízení poukázal na skutečnost, že Krajský soud v Ústí nad Labem v předmětné věci rozhodoval již v roce 2007 a Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti následně rozhodl v roce 2011. Správní orgán tedy ve věci rozhodoval stejně dlouhou dobu jako správní soudy. Dále zdůraznil, že rozhodování o udělení azylu a doplňkové ochrany nelze směřovat s extradičním řízením. Domnívá se, že na straně 5 žalobou napadeného rozhodnutí, bylo dostatečným způsobem rozebráno fungování státu a soudní moci země původu žalobce. To je vše, co může správní orgán v rámci azylového řízení provést. V žádném případě nemůže do výkonu soudní moci jiného státu zasahovat. Pověřený pracovník žalovaného trval na tom, že ze skutečností známých žalovanému vyplývá,

že v rámci trestního řízení vedeného žalobcem byla zachována jeho procesní práva v různých fázích trestního řízení. Zdůraznil, že předmětem tohoto řízení bylo posouzení, zda byly prokázány azylově relevantní důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany žalobce. Trvá na tom, že správní orgán v předmětném řízení podal odpověď na azylový příběh žalobce v plném rozsahu. Poznamenal, že azylové řízení nelze využít k ovlivňování trestního řízení v zemi původu. Rovněž poukázal na skutečnost, že negativní azylové rozhodnutí nezpůsobuje automaticky ukončení žalobcova pobytu na území České republiky. Posuzování otázky legálního pobytu žalobce na území České republiky se řídí jinou hmotně právní normou a je předmětem samostatného správního řízení. Pověřený pracovník trvá na tom, že správní orgán nepoškodil žalobce a řádně se vypořádal se všemi směrodatnými a relevantními skutečnostmi vyplývajícími z žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Předně je třeba uvést, že v dané věci již zdejší soud dvakrát rozhodoval. Prvně rozsudkem ze dne 30.4.2007, č.j. 16Az 12/2006-49, kterým žalobu zamítl, jejímž prostřednictvím se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.9.2006, č.j. OAM-85/VL-07-L06-2006, e.č. V054876, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana pro existenci důvodů dle ustanovení § 15 a § 15a zákona o azylu. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že důvodné podezření ze spáchání vážného nepolitického trestného činu nebylo u žalobce rozptýleno, takže žalovaný nepochybil, když u žalobce shledal důvody vylučující udělení mezinárodní ochrany. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, o které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 31.3.2011, č.j. 4 Azs 60/2007-136, tak, že rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v Ústí nad Labem následně rozsudkem ze dne 4.8.2011, č.j. 16Az 5/2011-174, shora uvedené rozhodnutí žalovaného vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodem zrušení rozhodnutí žalovaného byla skutečnost, že žalovaný v dalším řízení musí umožnit žalobci vyjádřit se ke všem skutečnostem, a to zejména ke skutečnostem, které vedly k aplikaci exkluzivní klauzule, jakož i to, že žalovaný bude povinen se zabývat všemi vznesenými námitkami žalobce, a to především těmi, které se týkají politického podtextu jeho trestního stíhání na Ukrajině.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Pro úplnost soud podotýká, že délka řízení, na kterou žalobce poukazoval při jednání soudu, není v daném případě skutečností, která by mohla ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Nečinnost žalovaného před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí byla předmětem odlišného řízení před správním soudem a není předmětem přezkumu v tomto

soudním řízení, ve kterém se žalobce postupem dle § 65 a násl. s.ř.s. domáhal přezkoumání zákonnosti správního rozhodnutí.

S ohledem na charakter jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zabýval námitkami procesního charakteru, které se zejména týkaly nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce předně namítl nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části rozhodnutí, když dle žalobce ve výrokové části rozhodnutí není obsažen údaj o jeho jméně, příjmení, datu narození a místě trvalého pobytu žalobce, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Dle žalobce v rozhodnutí taktéž absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, což podporuje jeho závěr o neurčitosti výrokové části rozhodnutí.

V tomto ohledu je nutno částečně přisvědčit žalobci v tom, že v záhlaví (návěti) výrokové části rozhodnutí je třeba ohledně účastníků správního řízení, kteří jsou fyzickými osobami, mj. uvést dle ustanovení § 18 odst. 2 správního řádu i místo trvalého pobytu. V případě azylového řízení, kde žadatel o udělení mezinárodní ochrany nemá místo trvalého pobytu, neboť trvalý pobyt na území České republiky je spojen až s udělením mezinárodní ochrany ve formě azylu, by měl být tento údaj nahrazen místem hlášeného pobytu žadatele. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce má hlášené místo pobytu v Ústí nad Labem, ul. Přemyslovců 614/2. Tento identifikační údaj žalobce skutečně v záhlaví výrokové části rozhodnutí žalovaného není uveden. Dle soudu však tato skutečnost nijak nemůže založit oprávněnost závěru, že žalobce, jakožto účastník azylového řízení, není náležitě definován. Soud je toho názoru, že žalobce je v rozhodnutí žalovaného identifikován natolik dostatečně, a to zejména uvedením data narození, jménem a příjmením, že nemůže být žádného sporu o jeho spolehlivě identifikaci. Samotné neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu, není nijak způsobilé založit závěr o neurčitosti výrokové části rozhodnutí. Místo hlášeného pobytu má totiž v praxi především význam pro účely doručování. V posuzované věci je však tento účel upozaděn, neboť žalobce byl v průběhu správního řízení postupně zastoupen dvěma advokáty, kterým byly z tohoto titulu doručovány písemnosti žalovaného. Námitka je tak nedůvodná.

Soud v této souvislosti dodává, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce je aktuálně hlášen na shora zmíněné adrese v Ústí nad Labem, přesto je však v žalobě uvedeno, že žalobce je v Ústí nad Labem bytem na jiné adrese, a to Zvonková 2782/8, tedy na adrese, kde byl původně hlášen k pobytu. S ohledem na předestřené skutečnosti pak logicky vzniká otázka, kde je vlastně skutečné místo pobytu žalobce v České republice. Pro dokreslení situace soud doplňuje, že žalobce v žalobě poukazuje na to, že ve věcech mezinárodní ochrany se použije správní řád, a to s odkazem na ustanovení § 7 zákona o azylu, které však již bylo zrušeno.

Pokud se týká další části námitek, že v rozhodnutí žalovaného nejsou uvedena relevantní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, z čehož žalobce vyvozuje neurčitost výrokové části rozhodnutí, soud uvádí, že i tuto námitku považuje za nedůvodnou.

Je především nezbytné vyjít z tohoto, že součástí výrokové části správního rozhodnutí je i samotný výrok rozhodnutí. V daném případě žalovaný hmotně-právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, neuvedl, jak se zpravidla jinak děje, v návěti výrokové části rozhodnutí, ale přímo v samotném výroku rozhodnutí. Soud je toho názoru, že se jedná o možný postup správního orgánu. Z tohoto důvodu proto nelze na výrokovou část rozhodnutí

žalovaného, potažmo samotný výrok rozhodnutí, nahlížet tak, že by byly v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu. Je tomu z důvodu, že samotný výrok rozhodnutí žalovaného obsahuje relevantní ustanovení zákona o azylu, podle nichž bylo rozhodováno. Z výroku rozhodnutí žalovaného je totiž zjevné nejen to, že žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena dle tam vyjmenovaných ustanovení zákona o azylu, nýbrž i to, že žalovaný na podkladě právě těchto ustanovení zákona o azylu udělení, resp. neudělení, mezinárodní ochrany rozhodoval. Výrok rozhodnutí žalovaného tak dle soudu náležitě vyjadřuje, jakým způsobem bylo o předmětu řízení rozhodnuto, když se nesporně jedná o výrok jasný, srozumitelný, přesný a určitý. Ve světle těchto skutečností proto nemůže obstát závěr žalobce, že v rozhodnutí žalovaného absentuje uvedení ustanovení, dle nichž bylo rozhodováno.

Žalobce dále namítl porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Dle žalobce k porušení tohoto ustanovení došlo tím, že mu žalovaný sice umožnil se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, který se k těmto podkladům vyjádřil v podáních ze dne 13.5.2014, resp. 19.5.2014, avšak odůvodnění rozhodnutí neobsahuje adekvátní reakci, když dle žalobce žalovaný nijak nevyvrátil jím uplatněné připomínky, a to zejména ohledně splnění předpokladů. Na tomto místě soud podotýká, že v § 36 odst. 3 správního řádu je mimo jiné uvedeno, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce byl v průběhu správního řízení s obsahem správního spisu několikrát seznamován. Z obsahu správního spisu vyplývá, že naposledy před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí k seznámení s podklady rozhodnutí došlo dne 30.4.2014, a to za účasti jeho právního zástupce a dokonce na žádost žalobce i v ruském jazyce. Při tomto jednání sdělil právní zástupce žalobce, že se k podkladům rozhodnutí vyjádří do dvaceti dnů. Následně se k nim vyjádřil v přípisech ze dne 13.5.2014 a 19.5.2014, které byly správnímu orgánu doručeny evidentně před vydáním meritorního rozhodnutí ve věci. Z výše uvedeného pak dle soudu jednoznačně vyplývá, že ze strany žalovaného práva žalobce zakotvená v ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu porušena nebyla.

K této námitce soud uvádí, že neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo zatížené vadou ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., tedy nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění, jak namítal žalobce, které by bránilo soudu ve věci meritorně rozhodnout. Při učinění tohoto závěru soud vycházel z toho, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí lze bezpečně seznat, že žalovaný při rozhodování, zda jsou u žalobce splněny předpoklady pro udělení doplňkové ochrany, vycházel mj. z výpovědi žalobce, z jím doložených materiálů, jakož i z výroční zprávy Freedom House a Zprávy CRS pro Kongres USA, na které poukazoval žalobce ve vyjádřeních k podkladům rozhodnutí, přičemž žalovaný na podkladě nejen těchto skutečností dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Soud proto neshledal, že by žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti opomněl přihlédnout ke skutečnostem uvedeným v podáních žalobce ze dne 13.5.2014, resp. ze dne 19.5.2014.

Žalobce dále ve vztahu k tzv. humanitárnímu azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu rovněž namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce je toho názoru, že při pohovorech opakovaně zdůrazňoval složitou životní situaci své rodiny, když zejména poukázal na to, že jemu i jeho bývalé manželce bylo opakovaně vyhrožováno, byli kontaktováni osobami podporující předchozí režim, jakož i to, že byl zbit neznámými útočníky, a žalovaný přesto v odůvodnění svého rozhodnutí tato zjištění ve vztahu

k důvodnosti udělení humanitárního azylu nijak neposuzoval, třebaže je na několika místech tohoto rozhodnutí při shrnutí obsahů uskutečněných pohovorů zmínil.

Předně je třeba uvést, že z judikatury správních soudů plyne, že při přezkumu rozhodnutí, které vychází toliko ze správního uvážení správního orgánu, soudy přezkoumávají, zda takové rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení. Byť je stanovení kritérií správního uvážení věcí správního orgánu a soudy do jejich obsahu zásadně nezasahují, musí tak soud učinit v případech, kdy dojde k překročení mezí správního uvážení (ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s.) stanovených mimo jiné i zásadami vyplývajících z ústavního pořádku České republiky, jako je zákaz svévole a nepřipustné diskriminace, přiměřenost zásahu a další (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003, č.j. 3 Azs 12/2003-38, a rozsudek téhož soudu ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48).

V tomto ohledu je nutné doplnit, že rozhodování o udělení azylu z humanitárních důvodů dle ustanovení § 14 zákona o azylu je právě příkladem rozhodování na základě správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS). Z tohoto důvodu se tak zdejší soud zabýval tím, zda žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti jednal v mezích správního uvážení, jež je mu svěřeno zákonem o azylu.

Soud předesílá, že námitku přezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů shledal zcela nedůvodnou. Dle soudu z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu, zřetelně vyplývá, že žalovaný řádně zjistil a následně posoudil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, když současně přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu, načež v intencích správního uvážení dospěl k jednoznačnému závěru, že u žalobce nejsou splněny zákonné podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu. Z odůvodnění rozhodnutí, což ostatně připouští i sám žalobce, je současně patrné, z jakých pokladů žalovaný při rozhodování o udělení humanitárního azylu vycházel. Nelze proto akceptovat tvrzení žalobce, že žalovaný ve vztahu k humanitárnímu azylu neposuzoval jím tvrzené skutečnosti, jelikož žalovaný v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvedl, že **vycházel ze skutečností, které vyšly najevo v průběhu správního řízení**. Z tohoto důvodu je proto vyloučeno, aby ze strany žalovaného došlo k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou v souladu s tímto ustanovením správního řádu uvedeny podklady pro vydání tohoto rozhodnutí. Napadené rozhodnutí by mohlo být nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů toliko tehdy, pokud by neobsahovalo žádný odkaz na tyto podklady (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2004, č.j. 4 Azs 55/2003 – 51). Tato situace však v tomto případě nenastala.

K této námitce soud ještě doplňuje, že na udělení humanitárního azylu není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo, když jeho udělení je výhradně na volné úvaze správního orgánu. Pokud žalovaný jako v tomto případě, jak výše konstatoval soud, řádně zjistil a posoudil mj. osobní situaci žalobce a na podkladě těchto skutečností v rámci správního uvážení neshledal žádné důvody pro udělení humanitárního azylu žalobci, je třeba konstatovat, že učinění takového rozhodnutí bylo výsostnou pravomocí žalovaného. Soud nijak nezjistil, že by žalovaný v rámci správního uvážení porušil zákaz libovůle, popř. nedodržel příslušné procesní předpisy.

První věcná námitka žalobce směřovala proti neudělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Dle žalobce jsou závěry žalovaného zcela protichůdné a svědčí o nezájmu

náležitě posoudit jeho žádost. Žalobce zejména zpochybnil závěr žalovaného, že ze spisového materiálu k extradičnímu řízení není patrné, že by byl stíhán pro jakýkoliv politicky motivovaný trestný čin. Žalobce v této souvislosti především namítl, že nikdy netvrdil, že by byl stíhán pro politicky motivovaný trestný čin, ale že samotné trestní stíhání bylo zahájeno na základě jeho politické angažovanosti, a proto jej považuje za vykonstruované.

Dle ustanovení § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) **je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod**, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Soud k této námitce uvádí, v čemž se plně ztotožňuje se závěry žalovaného, že u žalobce, jak bude dále v podrobnostech rozebráno, není dán žádný důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Soud neshledal, že by žalobce byl jakkoliv pronásledován za uplatňování svých politických práv a svobod. Jinak řečeno – soud na základě skutečností obsažených v předloženém správním spise neseznal, že by trestní řízení s žalobcem na Ukrajině bylo vedeno z důvodu uplatňování jeho politických práv a svobod, tedy v důsledku participace na prezidentských volbách uskutečněných v roce 2004.

Soud při formulování tohoto závěru vyšel zejména z Protokolu sepsaného dne 30.5.2005 na Krajském státním zastupitelství v Ústí nad Labem, kde žalobce ohledně trestního stíhání na Ukrajině výslovně uvedl, že: „*Já v České republice úspěšně podnikám, v této souvislosti jsem byl vydírán na Ukrajině, bylo po mně vyžadováno výpalné, což jsem odmítal platit a podle mého názoru to trestní stíhání je vyústěním této záležitosti a mého odporu proti placení.*“ Soud rovněž vyšel z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu ze dne 27.1.2006, z kterého mj. vyplývá, že žalobce policejní orgány na Ukrajině kontrolovaly již v roce 2003, a to před jeho posledním odjezdem do České republiky, když se zajímaly o jeho příjem, a to v návaznosti na to, že si začal zařizovat byt. Žalobce dále uvedl, že se v České republice setkával s různými lidmi a objasňoval jim situaci prezidentské volby a vyzýval je, aby volili kandidáta Juščenka. Žalobce taktéž zmínil, že od října 2004 začal na Ukrajinu zasílat finanční prostředky, oděvy a podobně. K tomu doplnil, že neví, komu byly tyto prostředky určeny, a že ani neví, kdo tyto zásilky organizoval, když v této souvislosti pouze pomáhal. Rovněž poznamenal, že v červnu 2004 za ním do České republiky přijela jeho manželka s dcerou, jež mu sdělila, že na Ukrajině byla kontaktována nějakými muži, kteří ji oznámili, že by měl zanechat činnosti v České republice a přijít k rozumu. Žalobce také uvedl, že v listopadu 2004 jej v České republice telefonicky kontaktovali nějakí lidé s tím, že by měl zaplatit 6.000 EUR, pokud se nechce dostat do stejných problémů jako jeho kamarád. V České republice jej také osobně kontaktovali neznámí lidé, kteří ho upozornili na to, že má hezkou dceru, a že by se jí něco mohlo stát, a proto by si měl rozmyslet, zda chce mít firmu a rodinu nebo podporovat opozici. Na jiném místě protokolu ze dne 27.1.2006 žalobce uvedl, že jej jiné neznámé osoby telefonicky taktéž kontaktovaly v březnu 2004, když po něm požadovaly finanční prostředky, a to z důvodu, že podniká v České republice. Dle žalobce se jednalo o vydírání. Se zmíněnými osobami se žalobce viděl naposledy dne 15.1.2005. Žalobce se domnívá, že se jednalo o pomstu příslušníků policie, a to šestého oddělení, neboť jim žalobce nechtěl zaplatit peněžní prostředky. K tomuto ještě dodal, že v této souvislosti z jejich strany zazněly také nářázky na to, že podporoval opozici.

V protokolu o doplňujícím pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu na území České republiky ze dne 20.4.2006 žalobce dodal, že s občany Ukrajiny se na různých stavbách začal setkávat v létě 2004, a že tato činnost pokračovala až do samotných voleb. Na dalším místě protokolu ze dne 20.4.2006 žalobce zmínil, že tuto činnost, kdy občanům Ukrajiny vysvětloval koho volit, vlastně vyvíjel již od roku 2003, přičemž intenzivně začal v létě 2004. Žalobce zároveň upřesnil, že věci začal na Ukrajinu posílat již v létě 2004 a intenzivně tak činil od října 2004. Žalobce dále k dotazu žalovaného, jak si vysvětluje své potíže, když se do podobných akcí zapojili i ostatní občané Ukrajiny žijící v České republice, odpověděl, že byl organizátor.

Soud dále považuje za nezbytné zmínit, že z předloženého správního spisu, resp. z jeho části týkající se extradičního řízení, je zcela zjevné, že dne **13.1.2004** bylo Centrálně – Městským soudem města Krivoj Rog vydáno povolení k zadržení žalobce a jeho dopravení k soudu, a to z důvodu, že byl obviněn ze spáchání trestného činu uvedeného v čl. 149 odst. 2 trestního zákona Ukrajiny. Následně došlo ke změně právní kvalifikace trestního jednání žalobce, jenž byl obviněn ze závažnějšího trestného činu, který je uveden v čl. 149 odst. 3 trestního zákona Ukrajiny (viz usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce pro tento trestný čin ze dne 27.8.2004).

Z právě předestřených skutkových zjištění obsažených ve správním spise dle soudu vyplývá, což je pro danou věc zcela zásadní, že úkony ukrajinských justičních orgánů směřující k zadržení žalobce v souvislosti s jeho trestnou činností, byly učiněny dlouhou dobu před tím, než žalobce začal vyvíjet jím tvrzenou činnost ohledně prezidentských voleb na Ukrajině. Je sice pravdou, že se žalobce v doplňujícím pohovoru ze dne 20.4.2006 zmínil o tom, že již v roce 2003 měl ukrajinským spoluobčanům v České republice začít vysvětlovat, koho mají v nadcházejících prezidentských volbách volit, dle soudu je však krajně nepravděpodobné a jen stěží uvěřitelné, že by ukrajinské orgány činné v trestním řízení toliko na základě této činnosti, které se navíc žalobce dle svého vlastního tvrzení začal intenzivně věnovat až v létě 2004, přesto již dne 13.1.2004 vydaly příkaz k jeho zadržení a dopravení k soudu. Soudu se proto jeví jako vysoce nepravděpodobné, aby Centrální – Městský soud města Krivoj Rog pouze a jen na podkladě toho, že měl žalobce v roce 2003 na stavbách v Ústeckém kraji obházet občany Ukrajiny, tj. převážně stavební dělníky, a říkat jim, koho mají volit v prezidentských volbách, vydal zmíněný příkaz. Soud je toho názoru, že lze jen sotva uvěřit tomu, že by ukrajinský soud výhradně na základě této činnosti žalobce uskutečněné v roce 2003 v České republice, tedy více než deset měsíců před samotným konáním prezidentských voleb, přičemž žalobce dle svého vlastního tvrzení tuto činnost začal intenzivně provádět až v létě 2004, vydal nejen tento příkaz, nýbrž že by výlučně kvůli této činnosti politického charakteru bylo zároveň vedeno trestní stíhání dalších osob. Jedná se přitom o trestní řízení, jež bylo vedeno s dalšími osobami, a to jako členy organizované zločinecké skupiny, na jejíž činnosti se měl žalobce podílet, přičemž někteří členové této skupiny již byli ukrajinskými soudy pravomocně odsouzeni.

Tvrzení žalobce, že důvodem jeho trestního stíhání na Ukrajině jsou okolnosti politického charakteru, je dále zeslabováno a fakticky i zpochybňováno samotnými prohlášeními žalobce, což nutně vede k závěru o nepodloženosti a účelovosti těchto tvrzení. Jak bylo shora uvedeno, žalobce v protokolu ze dne 30.5.2005 výslovně uvedl, že podle jeho názoru je trestní stíhání vyústěním toho, že odmítal platit výpalné, a tedy nikoliv důsledkem toho, že by trestního stíhání mělo být z důvodu jeho činnosti před prezidentskými volbami na

Ukrajíně v roce 2004. Žalobce tehdy ani náznakem nezmínil žádné okolnosti, které by mohly svědčit ve prospěch závěru, že trestní stíhání proti jeho osobě je motivováno politickými důvody. Žalobce výlučně poukázal na to, že v České republice úspěšně podniká, a že toliko z tohoto důvodu po něm bylo požadováno výpalné. Tento závěr je dále podporován tím, že žalobce v protokolu ze dne 27.1.2006 uvedl, že jej již v roce 2003 kontrolovaly policejní orgány, když se zajímaly o jeho příjem, a že byl v průběhu roku 2004 opakovaně kontaktován nějakými osobami, aby uhradil určitou finanční částku. Je pravdou, že žalobce již v této souvislosti zmínil, že by tyto osoby mohly postupovat tímto způsobem z důvodu, že podporoval opozici, resp. že vysvětloval ukrajinským stavebním dělníkům, koho mají volit, nicméně je třeba mít na zřeteli, že poprvé byl žalobce těmito osobami kontaktován prostřednictvím své manželky až v červnu 2004, kdy jí bylo vyhrožováno, že na žalobce něco nastraží, pokud s touto činností nepřestane. Příkaz k jeho zadržení a dopravení k soudu však byl vydán již dne 13.1.2004.

Dle soudu je taktéž zcela zjevné, že žalobce v průběhu času svůj azylový příběh z hlediska skutkového stavu ve vazbě na údajné pronásledování, resp. trestní stíhání, z důvodu uplatňování politických práv a svobod neustále stupňuje a účelově graduje. Soud nemůže přehlédnout, jak již bylo shora uvedeno, že se žalobce v roce 2005 v rámci extradičního řízení ani slovem nezmínil o tom, že by jeho trestní stíhání mohlo mít politický podtext, ačkoliv žalobce v protokolech sepsaných v roce 2006 na několika místech poukazuje na to, že již v průběhu roku 2004 mu bylo naznačeno, aby zanechal politické činnosti směřující k podpoře opozice. Soudu se proto jeví jako krajně nepochopitelné, pokud žalobce, který trestní stíhání považuje výhradně za politicky motivované, a o tento argument opírá důvodnost nároku na udělení azylu, na tuto skutečnost nepoukázal již v roce 2005. Soud je toho názoru, že pokud by toto tvrzení žalobce mělo být skutečně pravdivé, bylo by přece logické o této zcela zásadní skutečnosti informovat české orgány činné v trestním řízení, a to zejména za situace, kdy žalobce čelil reálné možnosti vydání k trestnímu stíhání do ciziny. Žalobce ovšem tímto pro soud logickým způsobem nepostupoval. Na politický rozměr svého trestního stíhání si vzpomněl až v rámci azylového řízení.

Soud ve vazbě na účelovost a postupnou gradaci tvrzení žalobce považuje za nutné rovněž zdůraznit, že žalobce nejdříve uvedl, že finanční prostředky začal posílat na Ukrajinu v říjnu v 2004, s tím, že neví, kdo tyto zásilky organizoval, neboť s tímto jen pomáhal. Žalobce ovšem v navazujícím pohovoru již uvedl, že činnost související s prezidentskými volbami vykonával od roku 2003 a intenzivně od léta 2004, a že nebyl pouhý pomocník, nýbrž vlastně organizátor. Dle soudu je z těchto skutečností očividné, že žalobce postupně svůj azylový příběh upravuje a graduje.

V návaznosti na uvedené lze shrnout, že závěr žalovaného, že u žalobce nejsou splněny zákonné podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, je správný, neboť ze zjištěného skutkového stavu nevyplývá, že by žalobce byl pronásledován z důvodu uplatňování politických práv a svobod, resp. že by trestní stíhání žalobce bylo jakkoliv politicky motivováno. Ve prospěch tohoto závěru svědčí zejména stěžejní skutečnost, že řízení pro skutek, v němž ukrajinské orgány spatřují trestný čin dle čl. 149 odst. 2, resp. čl. 149 odst. 3, trestního zákona Ukrajiny, bylo zahájeno dne 13.1.2004, tj. podstatně dříve, než žalobce počal vykonávat jím tvrzenou politicky motivovanou činnost. Nelze proto přisvědčit prohlášení žalobce, že trestní stíhání jeho osoby bylo vykonstruováno z důvodu podpory opozičního hnutí. Pokud tedy žalovaný učinil závěr, že trestní stíhání žalobce nemá

politický podtext, neboť ze spisového materiálu k extradičnímu řízení není patrné, že by byl žalobce stíhán pro jakýkoliv politicky motivovaný trestný čin, nelze tomuto závěru žalovaného cokoliv vytknout, neboť je věcně správný. Je proto nutné odmítnout tvrzení žalobce, že posouzení provedené žalovaným na str. 8 jeho rozhodnutí je nesmyslné, a tudíž i nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dle soudu je možno toliko přisvědčit žalobci v tom, že extradiční část správního spisu opravdu obsahuje skutečnosti podstatné i pro samotné azylové řízení. Jedná se především o protokol ze dne 30.5.2005. Komparací tohoto protokolu s protokoly sepsanými v rámci azylového řízení ovšem nelze dospět k závěru, jak to činí žalobce, že by doklady obsažené v extradiční části spisu jednoznačně odůvodňovaly jeho obavu z politicky motivovaného trestního stíhání. Tyto dokumenty svědčí právě o opaku.

Soud považuje za vhodné také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2005, č.j. 2 Azs 423/2004-81, dle něhož platí, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl k žádosti ukrajinské strany, tedy v návaznosti na příkaz k zadržení ze dne 13.1.2004, zadržen dne 3.2.2005, kdy se dozvěděl, pro jaký skutek je trestně stíhán. Žalobce, ačkoliv trestní stíhání považuje výlučně za politicky motivované, přesto bezprostředně poté, co byl o tomto trestním stíhání informován, žádost o udělení azylu nepodal. Žádost podal až téměř jeden rok poté, co mu bylo oznámeno jeho trestní, a to konkrétně dne 19.1.2006. Z tohoto důvodu proto nelze hovořit o tom, že by žalobce předmětnou žádost podal bezprostředně poté, co k tomu měl možnost.

Pokud se jedná o námitku žalobce, že působí absurdně závěr žalovaného ohledně politického procesu s Julijí Tymošenkovou a jeho následné kategorické konstatování, že je vyloučeno, aby žalobce byl pro své politické postoje na Ukrajině terčem státních orgánů, soud uvádí následující. Z předmětného odstavce na str. 8 rozhodnutí je zcela zjevné, že žalovaný učinil závěr, že v posledních letech na Ukrajině uspěly protichůdné politické strany, a proto vyjma exponovaného procesu s Julijí Tymošenkovou nelze ohledně situace na Ukrajině hovořit o tom, že by tam docházelo k politickému pronásledování osob. Žalovaný dále zdůraznil, že na Ukrajině působí několik politických stran, a proto není důvod se obávat, že by člověk mohl být za své politické názory uvězněn. Dle soudu je z těchto slov zřejmé, že žalovaný je toho názoru, že ve vztahu k Ukrajině není možno obecně hovořit o tom, že by tam byly osoby pronásledovány z politických důvodů. Jedinou výjimku v tomto ohledu představuje proces s Julijí Tymošenkovou. V tomto směru soud podotýká, že z zprávy CRS pro Kongres USA ze dne 24.3.2014 vyplývá, že po odvolání Janukoviče z funkce prezidenta (22.2.2014) byla Julia Tymošenková též den propuštěna z vězení. Tvrzení žalovaného proto nemůže být v žádném rozporu, jak namítl žalobce. Žalovaný totiž tím, že poukázal na exponovaný proces s bývalou ukrajinskou premiérkou, rozhodně nepopřel svůj závěr, že občané na Ukrajině jinak nejsou pronásledováni z politických důvodů.

Žalobce taktéž namítl, že ve vztahu k nedoložení důvodnosti jeho obavy z politického pronásledování působí úsměvně odůvodnění rozhodnutí žalovaného, že je nemyslitelné, aby prezident Ukrajiny dovolil politicky motivované trestní stíhání osoby, která jej podporovala ve volbách. Dle žalobce je naopak nemyslitelné, aby prezident republiky osobně dohlížel na každé trestní stíhání, k čemuž dodal, že žalovaný opomenul skutečnost, že Viktor Juščenko již několik let není prezidentem Ukrajiny. Z této skutečnosti pak žalobce vyvozuje, že žalovaný vyšel z nesprávně zjištěného stavu věci. K této námitce dodal, že mu není zřejmé, jak

žalovaný na podkladě skutečnosti, že je zastoupen advokátem, mohl dospět k závěru, že s ním není veden politicky motivovaný proces.

K těmto námitkám soud uvádí, že se zcela ztotožňuje s právním názorem žalovaného, že u žalobce není dán žádný důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Dle soudu totiž žalobce neprokázal splnění zákonných podmínek pro udělení azylu, neboť ze skutkových okolností tohoto případu nelze jakkoliv dovodit, že by žalobce měl důvodné obavy z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů v případě návratu do vlasti. Skutečnost, že advokátovi žalobce nebylo dle jeho tvrzení umožněno nahlédnout do trestního spisu, dle soudu nemůže jakkoliv založit oprávněnost tvrzení žalobce, že jeho trestní stíhání je politicky motivované, resp. že by měl mít důvodné obavy z pronásledování pro zastávání politických názorů. V tomto ohledu považuje soud za vhodné poukázat na rozhodnutí Vrchního specializovaného soudu Ukrajiny ze dne 29.8.2013, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Odvolacího soudu Dněpropetrovské oblasti ze dne 23.5.2012 ve věci trestního stíhání žalobce. Z této skutečnosti dle soudu jednoznačně vyplývá, že na Ukrajině nadále existují a fungují právní prostředky, jejichž prostřednictvím se žalobce může eventuálně domoci ochrany svých práv. Soud pro úplnost doplňuje, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy byl prezidentem Ukrajiny Viktor Janukovič, tj. prezident, proti kterému žalobce politicky „bojoval“ v roce 2004, když podporoval jeho oponenta Viktora Juščenka.

Žalobce ohledně tzv. doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu opětovně namítl na naprosté nepochopení podmínek pro udělení tohoto druhu ochrany ze strany žalovaného. Žalobce dále namítl, že mu dle jeho přesvědčení hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, když tato újma má dle žalobce spočívat v nebezpečí mučení nebo nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce má za to, že žalovanému předložil dostatek podkladů, která prokazují tato tvrzení, která však žalovaný zcela ignoroval. Dle žalobce je v případě jeho návratu na Ukrajinu hrozba mučení ze strany orgánů veřejné moci za účelem získání přiznání v jeho trestní věci více než reálná, což má dokládat to, že důkazní prostředky v trestní řízení byly získány nelegální cestou, a to i za použití násilí.

Dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu lze doplňkovou ochranu udělit cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 téhož ustanovení zákona o azylu se za vážnou újmu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

K této námitce soud uvádí, že po zevrubném prostudování správního spisu neshledal, že by u žalobce byly jakkoliv splněny zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 1 azylového zákona. Námitka je tak nedůvodná.

Soud ve shodě s žalovaným především nezjistil, že by u žalobce v případě návratu na Ukrajinu byla jakkoliv dána důvodná obava, že by mu mělo hrozit nebezpečí vážné újmy.

Soud si je plně vědom zpráv, na které shodně poukazovali žalobce i žalovaný, a to konkrétně Výroční zprávy Freedom House z ledna 2014 a zprávy CRS pro Kongres USA ze dne 24.3.2014. Dle soudu tak rozhodně nelze pominout dlouhodobě přetrvávající negativní poznatky z oblasti dodržování zásad spravedlivého procesu ze strany ukrajinských soudů a zejména orgánů v průběhu přípravného řízení, na něž tyto zprávy poukazují. Dle soudu je však rovněž nezbytné dodat, že se jedná o excesy, které jsou ukrajinskými orgány, tj. veřejnou mocí, považovány za nezákonné a neakceptovatelné. Nejedná se tak, což je pro posuzovanou věc zásadní, o běžnou praxi, která by byla takříkajíc na denním pořádku, či dokonce o praxi schvalovanou, trpěnou nebo tolerovanou. Z těchto důvodů proto nelze usuzovat, že by k porušování práv docházelo v masovém měřítku, a že se jedná o porušování základních práv, které by bylo ukrajinskou státní mocí bez dalšího tolerováno.

Dle soudu je taktéž nutné přihlídnout ke skutečnosti, že Ukrajina v loňském roce prošla a faktický stále prochází zásadními změnami svého celkového uspořádání. V této souvislosti je proto důležité zdůraznit, že obě zmíněné zprávy pocházejí z počátku roku 2014, přičemž logicky obsahují informace, které se vztahují k období, kdy byl prezidentem Ukrajiny Viktor Janukovič, tj. osoba, za jejíž vlády nahlíženou optikou demokratických standardů členských států EU nesporně docházelo k jednotlivým excesům spočívajících v porušování základních lidských práv, a tedy i práva na spravedlivý proces. Je ovšem nutno znovu dodat, že se jednalo toliko o excesy, a nikoliv o státní politiku. Zvolením nového prezidenta, tj. Petro Porošenka, toto období skončilo, pročez se lze důvodně domnívat, že v inkriminovaných oblastech bude postupně docházet ke zlepšení situace. Z hlediska žalobce a jeho návratu na Ukrajinu v návaznosti na trestní stíhání je taktéž podstatné, že v úřadu prezidenta Ukrajiny skončila osoba, proti jejímuž zvolení žalobce v roce 2004 aktivně vystupoval. Pokud by soud přistoupil na tezi žalobce, že jeho trestní stíhání je politicky motivované, tak po změně politického režimu na Ukrajině lze mít za to, že důvod politicky motivovaného trestního stíhání žalobce odpadl, a proto se nelze domnívat, že by žalobci v této souvislosti mělo hrozit nebezpečí vážné újmy. V tomto ohledu soud zároveň připomíná rozhodnutí Vrchního specializovaného soudu Ukrajiny ze dne 29.8.2013, které bylo vydáno za prezidentství Viktora Janukoviče, čímž je obava žalobce z hrozby nebezpečí vážné újmy dále relativizována, neboť je patrné, že i přes negativní poznatky z oblasti justice bylo v této době i tak možné dosáhnout ochrany svých práv. Jestliže by trestní stíhání žalobce bylo skutečně vedeno z politických důvodů, lze si jen obtížně představit, aby za takové situace mohl žalobce dosáhnout zrušujícího rozhodnutí.

Z hlediska azylového řízení hrozba trestního stíhání nebo již zahájené trestní řízení může být relevantní, pokud ohrožené osobě v souvislosti s tímto skutečně hrozí zásadní fyzické či psychické útrapy, a to již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně nastávají, a jsou tedy přiměřeně pravděpodobné. Dále tomu může být tehdy, pokud je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele jsou dány okolnosti, s nimiž můžou být spojeny tíživé důsledky pro sféru jeho základních práv, které se vymykají obvyklým standardům dané země, a to např. proto, že trestní stíhání je vedeno účelově z politických důvodů. Azylově relevantním důvodem však zpravidla nebudou excesy při vyšetřování, a to i tehdy, jestliže se tak děje opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje nelidských rozměrů. (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2012, č.j. 7 Azs 9/2012-46).

S ohledem na shora uvedené nelze dle soudu i přes zmíněné negativní poznatky o excesech jakkoliv dovodit důvodnou obavu žalobce, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Pro takový závěr nesvědčí jednak to, že Ukrajinu nelze považovat za zemi, kde by ze strany státní moci záměrně docházelo k porušování základních lidských práv, resp. že by trestní stíhání byla účelově zahajována z politických důvodů, byť jednotlivé excesy nelze vyloučit, a jednak, což je zásadní, správní spis neobsahuje žádné doklady, a to včetně podání žalobce, z nichž by vyplývaly konkrétní tíživé okolnosti, které by pro něho mohly znamenat skutečné nebezpečí vážné újmy. Dle soudu proto nelze důvodně očekávat, že by právě u žalobce v případě jeho návratu na Ukrajinu bylo postupováno záměrně nezákonně či nestandardně. Pokud se týká prohlášení poškozených, které byly předloženy žalobcem, a které mají prokazovat, že by byly ke svým výpovědím u policejního orgánu často donucovány fyzickým násilím, soud je toho názoru, že z těchto prohlášení nelze uvážit, jak to činí žalobce, že by z nich pro něho vyplývala reálná hrozba mučení za účelem dosažení přiznání. Dle soudu jednak není možné verifikovat pravdivost těchto tvrzení, a jednak proti těmto prohlášením stojí rozsudky ukrajinských soudů (založené ve správním spise) ve věci organizované zločinecké skupiny, na jejíž činnosti se měl žalobce podílet, což žalobce odmítá s tím, že jeho trestní stíhání je politicky motivováno, kdy nelze pominout, že došlo k částečnému zproštění, jež bylo následně potvrzeno apelačním soudem jako správné. I kdyby tedy prohlášení poškozených bylo opravdu pravdivé, tak s přihlédnutím k částečnému zproštění obžaloby, ke kterému došlo, a to je nutno zdůraznit, ve věci, jež minimálně ve vztahu ke své osobě považuje žalobce za politicky motivovanou, jakož i shora uvedenému rozhodnutí Vrchního specializovaného soudu, zde pak není žádný relevantní důvod, na jehož základě by bylo důvodné očekávat, že právě v této věci bude na žalobce činen nepřipustný nátlak, aby se přiznal k trestné činnosti, či že soudní řízení bude konáno v rozporu se zásadami spravedlivého procesu. Na tomto závěru ohledně dodržení zásad spravedlivého procesu nemůže ničeho změnit ani žalobcem tvrzená skutečnost, že jeho obhájci nebylo umožněno se seznámit se spisovým materiálem. V této souvislosti soud odkazuje na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11.4.2013, sp. zn. 14 To 22/2013, ve věci extradičního řízení žalobce, který k obdobné námitce uvedl, že obhájce žalobce se nemohl seznámit se spisovým materiálem, neboť tak činil v době, kdy trestní stíhání nebylo ještě vedeno. Usnesení o zahájení trestního stíhání bylo sice vydáno, nicméně žalobci nebylo doručeno, a proto tedy trestního stíhání ještě nebylo vedeno. Vrchní soud v Praze uzavřel, že totožná právní úprava platí i v České republice.

S ohledem na shora uvedené lze konstatovat, že pokud žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu, nelze tomuto závěru cokoliv vytknout, neboť je věcně správný. Soud musí zároveň kategoricky odmítnout slova žalobce o tom, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je v této části nelogické, neodůvodněné, jakož i to, že žalovaný naprosto nechápe podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Soud je přesvědčen, že žalovaný v tomto případě dostal svým zákonným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí, když se náležitě vypořádal se všemi podklady pro své rozhodnutí. V poslední námitce žalobce brojí proti zdůvodnění rozhodnutí žalovaného ve vztahu k absenci vážné újmy dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný totiž dospěl k závěru, že na Ukrajině neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat za vážnou újmu ve smyslu zmíněného ustanovení zákona o azylu. Žalobce považuje skutkový stav za nedostatečně zjištěný, neboť dle jeho

názoru na Ukrajině probíhá ozbrojený konflikt, kdy dochází k nerozlišujícímu násilí a umírají civilisté. Dle žalobce tak jsou podmínky pro udělení mezinárodní ochrany jednoznačně dány.

K této námitce soud uvádí, že se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že na Ukrajině neprobíhá, resp. v době jeho rozhodnutí, neprobíhal ozbrojený konflikt, jenž by bylo možno ve vztahu k žalobci podřadit pod vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Soud si je plně vědom skutečnosti, že dle ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s. při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ke dni 28.7.2014. Soud proto nemůže přihlídnout k posléze uzavřeným dvěma dohodám z běloruského Minsku a uzavřenému příměří.

Pokud i tak soud vyjde z informačních zdrojů jako je ČTK, což ostatně učinili žalobce i žalovaný, jakož i např. Informace MZV ze dne 16.4.2014, je v této souvislosti nezbytné uvést, což je ve vazbě na zmíněné ustanovení zákona o azylu zcela zásadní, že ozbrojený konflikt na Ukrajině (přičemž pro posuzovanou věc není rozhodné, zda se jedná o vnitřní nebo mezinárodní konflikt), a to i do doby rozhodnutí žalovaného, probíhal výhradně na území Doněcké a Luhanské oblasti. Ozbrojený konflikt je tak územně ohraničen těmito oblastmi, z čehož je jednoznačně patrné, že tento konflikt neprobíhá na celém území Ukrajiny, resp. na její podstatné části, ale toliko na relativně malém území Ukrajiny. Soud dále doplňuje, že trestní stíhání žalobce probíhá ve městě Krivoj Rog, jež je od oblasti bojů vzdáleno vzdušnou čarou více než 300 km. S ohledem na tuto skutečnost musí soud jako ničím nepodložené odmítnout tvrzení žalobce, že by mu v případě jeho návratu na Ukrajinu hrozila vážná újma právě a výlučně v důsledku tohoto ozbrojeného konfliktu. Tento závěr je ostatně podporován i zmíněnou Informací, kde bylo výslovně uvedeno, že z bezpečnostního hlediska je situace na západě a středu země, kam spadá i město Krivoj Rog, klidná.

Soud musí dále jako nedůvodnou odmítnout námitku žalobce, že by snad žalovaný popíral existenci ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Z odůvodnění rozhodnutí je totiž zcela zřetelné, že žalovaný toliko konstatoval, že na Ukrajině **neprobíhá takový ozbrojený konflikt**, který by ve vztahu k žalobci bylo možné pokládat za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. c). Není proto pravda, že by žalovaný ozbrojený konflikt na Ukrajině jakkoliv popíral, jak se snaží podsouvat žalobce. V návaznosti na tuto skutečnost proto soud musí rovněž jako nedůvodnou odmítnout námitku žalobce, že žalovaný zjistil skutkový stav zcela nedostatečně.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal důvodnými námitky žalobce o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a že by žalovaný neuvedl, na základě jakých ustanovení zákona o azylu a skutečností rozhodl. Soud rovněž neshledal, že by žalobce byl v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácen na svých právech. Žalovaný nikterak nepochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Pro úplnost je třeba zdůraznit, že předmětem daného správního řízení bylo posoudit, zda u žalobce existují azylově relevantní důvody pro přiznání mezinárodní ochrany. V tomto směru se dle soudu žalovaný zcela v souladu se zákonem vypořádal s touto materií. Zamítnutí žádosti žalobce však nikterak neznamená zániku jeho možnosti legálně pobývat na území České republiky. Musí však postupovat v souladu správními předpisy upravujícími pobyt cizinců na území České republiky.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, když navíc zejména vycházel z vlastních výpovědí žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je vyhotoveno v intencích ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, jakož je i taktéž dostatečně odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 20. července 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová